



רע"פ 6231/18 - עמנואל שמשון חיים זילברנינג נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 6231/18

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

המבקש:

עמנואל שמשון חיים זילברנינג

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בתל אביב - יפו (השופט ר' בן יוסף) בעפ"ת
30370-06-18 מיום 26.7.2018

בשם המבקש:

עו"ד דוד גולן

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב (השופט ר' בן יוסף) בעפ"ת 30370-06-18 מיום 26.7.2018 בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב (השופט ד' סעדון) בפ"ל 12363-06-17 מיום 1.5.2018.

2. המבקש הורשע בבית משפט השלום לתעבורה בתל אביב, על פי הודאתו, בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה); נהיגה עם רישיון שאינו בתוקף, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה; ונהיגת רכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף, לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח

עמוד 1



חדש], התש"ל-1970.

3. כעולה מעובדות כתב האישום, ביום 21.6.2016 נפסל המבקש מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים במסגרת תת"ע 7645-03-16 (להלן: הפסילה הראשונה), וביום 19.12.2016 נפסל מלהחזיק רישיון לתקופה של 14 יום במסגרת תת"ע 7254-04-16 (להלן: הפסילה השנייה).

נכון ליום הגשת כתב האישום, המבקש לא הפקיד רישיון נהיגה או תחליפו במזכירות בית המשפט.

עוד תואר בכתב האישום כי ביום 6.4.2017 בשעה 13:14 לערך, המבקש נהג ברכב ברחוב הירקון ברמת גן, וזאת כאמור בתקופת פסילתו מלנהוג; ללא רישיון נהיגה בר תוקף; וללא קיומה של פוליסת ביטוח בת-תוקף.

4. בגין הרשעתו של המבקש בעבירות האמורות, השית עליו בית משפט השלום לתעבורה עונש של 9 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים; 24 חודשי פסילת רישיון נהיגה; צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 150 שעות; וכן 12 חודשי פסילת רישיון נהיגה על תנאי למשך 3 שנים.

5. בגזר הדין שקל בית משפט השלום לתעבורה לקולא את מצבו הרפואי של המבקש; הודאתו בעבירות המיוחסות לו ונטילת האחריות על מעשיו; והעובדה שלא נהג בעבר בזמן פסילה. מנגד, נשקלו לחומרא 53 הרשעות קודמות בעבירות תעבורה, כמו גם התרשמותו של שירות המבחן כי המבקש "אינו ניחן במודעות מספקת להשלכות האפשריות של התנהגותו".

6. המבקש ערער על גזר הדין לבית המשפט המחוזי בתל אביב בטענה כי נסיבות עניינו "המיוחדות והחריגות" כהגדרתו, מצדיקות הפחתת עונש הפסילה בפועל מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה ל-6 חודשים. בפרט מדגיש המבקש כי עונש פסילה ממושך יגביל את נגישותו לטיפולים רפואיים שלהם הוא נזקק בשל מצבו הרפואי.

7. בית המשפט המחוזי בתל אביב דחה את ערעורו של המבקש, בציינו כי העונש שהושת עליו, ובפרט היעדרו של עונש מאסר בפועל, אינו חמור כלל ועיקר; זאת תוך שקבע כי: "כאשר ההגה בידיו של המערער [המבקש - י' א'] הוא מהווה סכנה לעוברי הדרך בכלל ולו בעצמו גם כן".

מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי.

8. המבקש חוזר בבקשתו על טיעוניו כפי שנטענו בערכאות דלמטה, ובפרט על נסיבותיו האישיות המיוחדות, המצדיקות, לשיטתו, הקלה משמעותית בעונש הפסילה שהושת עליו.

המבקש מוסיף וטוען כי יש להרחיב את ההלכה שנקבעה בעניינו של אורי לופוליאנסקי בע"פ 4456/14 קלנר נ' מדינת ישראל (29.12.2015) (להלן: עניין לופוליאנסקי), לפיה ניתן לחרוג ממתחם ענישה הקובע עונש מאסר



בפועל, בשל מצבו הבריאותי של נאשם, ולהחילה, "בנסיבות מתאימות", גם ביחס לעונש פסילת רישיון. לשיטת המבקש, הרחבה כזו של ההלכה עשויה להצדיק את קיצור משך פסילת רישיונו משיקולים רפואיים, וכדי "למנוע קיצור ממשי לתוחלת חייו" כלשונו.

9. לאחר שעיינתי בנימוקי הבקשה על צרופותיה, אני סבור כי דין הבקשה להידחות.

רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים נדירים, אשר מעוררים סוגיה משפטית עקרונית, החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או כאשר נגרם למבקש עיוות דין או אי צדק מהותיים. זאת ועוד, בקשת רשות ערעור הנסובה על חומרת העונש בלבד לא תתקבל אלא במקרים של סטייה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת במקרים דומים.

10. המקרה שלפנינו אינו נמנה עם אותם מקרים חריגים.

חרף ניסיונו של המבקש לשוות לבקשה כסות עקרונית, עיון בבקשה מעלה כי הטענות המפורטות בה ממוקדות, למעשה, ביישום אמות מידה פסיקטיות רווחות על נסיבות עניינו הפרטי של המבקש. טענות אלה נדונו בפני שתי ערכאות ונדחו, ומשכך נראה כי הבקשה מהווה ניסיון לביצוע "מקצה שיפורים" בהכרעותיהן של הערכאות דלמטה (ראו והשוו רע"פ 4234/17 מחאמיד נ' מדינת ישראל (27.3.2018); רע"פ 5521/18 ציפרוט נ' מדינת ישראל (27.8.2018)).

11. אין לקבל את טענת המבקש כי בית משפט השלום החמיר עמו; אמנם, אין להתעלם מהקושי הרפואי שעמו הוא מתמודד. ואולם בנסיבות העניין, נהיגתו בזמן פסילה, יש בה כדי לבטא זלזול בוטה בהוראות החוק ובהחלטות שיפוטיות שנתנו בעניינו, ומשכך אין בעונש שהוטל עליו כדי לחרוג כלל ועיקר ממדיניות הענישה הנוהגת.

התנהלותו עוברת החוק של המבקש טומנת בחובה סכנה של ממש למשתמשי הדרך האחרים, נהגים והולכי רגל כאחד.

12. אף שדי בטעמים שמניתי כדי להצדיק את דחיית הבקשה, אציין, בבחינת למעלה מן הצורך, כי לא מצאתי טעם אף בטענה ובהשוואה של המבקש לעניין לופוליאנסקי.

לענין זה מן הראוי להביא את שנאמר בעניין לופוליאנסקי וזאת כדלקמן:

"גם נאשם החולה במחלה קשה, או כזה שהמאסר יסב לו סבל רב וייחודי, עלול להישלח לשאת בעונש מאסר בפועל, מאחורי סורג ובריח. הדברים נכונים גם כאשר עסקין במי שמצבו הבריאותי רעוע. כבר נפסק כי '[...] מצב בריאותי קשה - אינו צריך בהכרח להקנות לעבריין פטור מעונש מאסר בפועל בגין מעשיו הרעים, ככל שעונש זה מוצדק לגביו לאחר הרשעתו [...]]' (עניין פלוני, פסקה 14). כאשר עסקין במצב רפואי, ככלל, הנחת המוצא היא כי גורמי הרפואה בשירות בתי הסוהר ערוכים לטפל באסירים במצבים רפואיים שונים, כולל כאלה שאינם פשוטים כלל ועיקר. את מצבו הרפואי של מי שהורשע בדיון יש לאזן עם שיקולים רלוונטיים אחרים, ובכלל אלה הסיכון שנשקף לציבור ממנו. אין אפוא



בדברינו אלה משום קביעת כלל שלפיו טענה לקיצור תוחלת חיים נושאת בצידה, מניה וביה, חסינות מפני עונש מאסר בפועל" (פסקה 222 לפסק דינו של השופט ע' פוגלמן).

יוצא איפוא, כי אף מצבו הרפואי של המבקש אין בו כדי ליתן לו "רישיון" להיות פורע חוק.

13. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ג' בתשרי התשע"ט (12.9.2018).

ש ו פ ט
